

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **MILCOM, a. s.**, se sídlem Ke Dvoru 12a, Praha 6, zastoupený Ing. Jaroslavem Novotným, patentovým zástupcem, se sídlem Římská 45, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti: **Arla Foods Ingredients Group P/S**, se sídlem Sønderhøj 10-12, 8260 Viby J., Dánsko, (dříve Arla Foods Ingredints amba) zastoupený JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem Korunní 104/E, Praha 10, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012, č. j. 8 Ca 378/2009 - 56,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012, č. j. 8 Ca 378/2009 - 56, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012, č. j. 8 Ca 378/2009 - 56, bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví [dále jen „stěžovatel a“)“] ze dne 26. 10. 2009, č. j. O-458004/E23389/2009/ÚPV, kterým byl zamítnut rozklad žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 6. 2009, č. j. O-458004/46387/2007/ÚPV, kterým byla zamítnuta přihláška účastníka řízení kombinované ochranné známky ve znění „NUTRILA“ pro část přihlášených výrobků. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že rozhodnutí stěžovatele a) postrádá logickou úvahu, neboť přejímá argumentaci prvostupňového správního orgánu, která je nesrozumitelná a nestaví na prokázaných skutečnostech. Zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení pak není dána jakoukoli podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale jen podobností závadnou, tj. podobností, jež vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb. Městský soud

prisvědčil žalobní námitce chybného použití kritéria průměrného spotřebitele stěžovatelem a). Při posuzování, zda dané označení, známka nebo výrok reklamy je schopný klamat, je třeba brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. V tomto směru městský soud odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-210/96 Gut Springheide. Stěžovatel a) se otázkou, kdo je běžným spotřebitelem výrobků účastníka řízení, řádně nezabýval, ač účastník řízení v rozkladu uvedl, že v řízení o výmazu ochranné známky č. X bylo předloženými fakturami doloženo, že se v dané věci nejedná o výrobky určené pro „běžného spotřebitele“, ale pouze o extrakty či polotovary pro tři mlékárenské výrobce OLMA, DANONE a EHRMANN. Stěžovatel a) se touto skutečností, která byla jednou z rozkladových námitek, řádně nezabýval a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Městský soud se ztotožnil se žalobní námitkou, že porovnání dotčených výrobků nemá oporu v právním ani skutkovém stavu, když výrobky třídy 5 byly podřazeny pod výrobky třídy 29 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. 6. 1957, (dále jen „Niceská dohoda“). Svoji argumentaci opřel o rozsudek Soudního dvora ve věci C-307/10 Chartered Institute of Patent Attorneys proti Registrar of Trade Marks. Městský soud dospěl k závěru, že způsob, jakým stěžovatel a) vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení [dále jen „stěžovatel b)“], nemá oporu ve správním spise, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost jak stěžovatel a), tak stěžovatel b).

Stěžovatel a) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že se městský soud řádně nevypořádal s námitkou, že stěžovatel b) neunesl důkazní břemeno a neuvedl jediný důvod, v čem napadené rozhodnutí pochybilo. Námitky podané podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) podal stěžovatel b) z důvodů starší ochranné známky, která byla zapsaná v rejstříku ochranných známek a tato skutečnost nemusela být dokazována. Při posuzování pravděpodobnosti záměny nelze zohlednit, pro jaké výrobky či služby je namítaná ochranná známka skutečně užívána na trhu, ale posuzují se pouze výrobky a služby tak, jak jsou zapsány v rejstříku ochranných známek. Městský soud se nevypořádal ani s námitkou chybného použití kritéria průměrného spotřebitele. Z napadeného rozsudku nevyplývá, v čem městský soud shledal úvahu o průměrném spotřebiteli chybnou či nelogickou. Průměrný spotřebitel není jen koncový uživatel či spotřebitel, ale zastupuje relevantní veřejnost. Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s aplikací rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v souvislosti s podřazením výrobků třídy 5 pod výrobky třídy 29 podle Niceské dohody. Tento rozsudek není příhodný pro danou věc, neboť se věnuje řízení o přihlášce ochranné známky a nikoliv námitkovému řízení, které je svým charakterem odlišné. Vedle toho městský soud nepřihlédl k principu správního uvážení, podle něhož měl zkoumat pouze procesní kroky stěžovatele a).

Stěžovatel a) navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu jednání.

pokračování

Stěžovatel b) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že písemné vyhotovení předmětného rozsudku neodpovídá rozsudku vyhlášenému při ústním jednání dne 12. 6. 2012, kdy městský soud uvedl, že závěry stěžovatele a) ve vztahu ke všem výrobkům v třídě 5 (pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářská odvětví, např. mikrobiální kultury, fermenty, enzymy) považuje za řádně a dostatečně zdůvodněné. Písemné vyhotovení rozsudku však tuto úvahu neobsahuje. Rozdílnost je patrná již z faktu, že v písemném vyhotovení rozsudku městský soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora ve věci C-307/10, který však byl vydán až týden po konání ústního jednání. Tento rozsudek se navíc na věc zcela nevztahuje, protože řeší otázku tříd z Niceské dohody pouze z pohledu přihlášky ochranné známky. Nezabývá se ovšem otázkou podobnosti a shodnosti označení, výrobků a služeb a z nich dovozovanou pravděpodobností záměny na straně veřejnosti. Dále stěžovatel namítal, že se městský soud odklonil od prioritní zásady známkového práva, že v námitkovém řízení není třeba prokazovat užívání ochranné známky a zápisný úřad má zkoumat jen teoretickou pravděpodobnost záměny obou označení. Skutečnost, že stěžovatel a) předkládal faktury, ze kterých mělo být odvozeno, že výrobky nejsou určeny pro běžného spotřebitele, ale pro tři mlékárenské výrobce, nemá význam v daném námitkovém řízení. Stěžovatel a) naopak své rozhodnutí řádně odůvodnil, když uvedl, proč některé důkazy nepřezkoumával a nepřihlížel k nim, a když poukázal na to, že povinnost prokazovat a dokazovat má stěžovatel a), nikoliv správní orgán. Skutečnost, že stěžovatel a) formuloval výrobky zařazené v třídě 29 natolik široce, že i výrobky v třídě 5 jim mohou být podobné, je mu nutno přičítat k tíži, neboť se tím vystavuje vyššímu riziku. Niceské třídění ochranných známek je nástrojem vytvořeným pouze pro administrativní účely a shoda či podobnost výrobků nebo služeb není proto podmíněna příslušností k téže třídě. Podle stěžovatele b) není příhodný ani odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006 - 123. Ten se totiž zabývá odlišnými označeními s odlišnými dominantními znaky a běžný spotřebitel byl v této věci schopen odlišit výrobky obou účastníků. Z okolností sporu však vyplývá, že označení jsou na první pohled a dále jak z hlediska fonetického, vizuálního a celkového dojmu podobná. Proto stěžovatel b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že považuje rozsudek městského soudu za věcně i fakticky správný a přezkoumatelný. Podle jeho názoru městský soud nepochybil, neboť stěžovatel a) si okruh spotřebitelů rozšířil tak, aby tam uvedl i osoby přicházející do styku s označeným zbožím i v procesu zpracování výrobku. Účastník řízení navrhuje zamítnutí kasačních stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu účastník řízení podal dne 8. 4. 2008 přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „NUTRILA“ pro třídy výrobků a služeb č. (5)

nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářské odvětví, např. mikrobiální kultury, fermenty, enzymy; (29) mléko a mlékárenské výrobky; (30) čokoládové nápoje s mlékem, kakaové nápoje s mlékem, kávové nápoje s mlékem, oplatky, sušenky, zmrzlina; (32) nealkoholické nápoje a (42) výzkumně vývojová činnost v oblasti zpracování a užití mléka a mlékárenských výrobků. Kombinované označení „NUTRILA“ je tvořeno slovním prvkem „NUTRILA“, uvedeným tučně velkými písmeny a obrazovým prvkem neuzavřeného oválu evokujícího písmeno „C“, uvnitř něhož je kapka. Proti této přihlášce podal námitka z titulu starší ochranné známky stěžovatel b), jemuž svědčí právo zapsané mezinárodní ochranné známky „Nutrilac“ pro třídu (29) výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktosy) jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl. Stěžovatel a) zapisovanou ochrannou známkou se známkou namítanou porovnal a dospěl k závěru, že jsou v konfliktu pro třídy 5, 29, částečně pro třídu 30 a 32 a v tomto rozmezí zápis sporné ochranné známky zamítl. Ochrannou známkou „NUTRILA“ stěžovatel a) zapsal pro třídu 42 a pro třídu 30 částečně. Rozklad podaný proti tomuto rozhodnutí účastníkem řízení stěžovatel a) zamítl, když dospěl k závěru, že by se spotřebitel mohl domnívat, že označení je tvořeno slovním prvkem „NUTRILIAC“, který má graficky zvýrazněné poslední písmeno „C“ a je možné ho vyslovovat jako „nutrilac“ či „nutrilak“, z čehož plyne možná zaměnitelnost.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle ust. § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách osoby uvedené v § 7 mohou podat námity ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Námity musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda městský soud nepominul první ze žalobních námitek, která se týkala nepředložení důkazů prokazujících odůvodněnost námitek proti zapisované známce, a nezatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Ohledně této žalobní námity dospěl městský soud k závěru, že *„závěry správního orgánu prvního stupně jsou nesrozumitelné a rozhodnutí proto nemůže obstát. Žalovaný správní orgán v rozkladovém řízení nezjednal nápravu, neboť prvostupňovou argumentaci převzal. Bylo nutno proto přisvědčit žalobní námítce, že rozhodnutí žalovaného postrádá logickou úvahu opřenou o důkazy.“* Z tohoto závěru nijak konkrétně nevyplývá, v čem konkrétně shledal městský soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí stěžovatele a), ani které důkazy bylo nutno provést. Pouhý odkaz na znění žalobní námity nelze

pokračování

považovat bez řádného odůvodnění za její dostatečné vypořádání. Městský soud tak zatížil v tomto rozsahu napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

Co se týče příhodnosti odkazu na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 4 As 90/2006 – 123, byla podstatnou právní otázkou v této věci fonetická a vizuální zaměnitelnost ochranných známek, neboť se jednalo o zboží stejného druhu. Nebylo tak třeba zabývat se zaměnitelností z hlediska vztahu průměrného spotřebitele ke konkrétnímu zboží či kategoriím zboží. Městský soud nicméně z tohoto rozsudku citoval pouze obecné úvahy, že zápisná nezpůsobilost nesmí být dána jakoukoliv podobností, ale podobností závadnou ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Tento závěr vychází z principů známkoprávní úpravy a je aplikovatelný i v dané věci.

Městský soud vycházel při svých úvahách o protiprávním podřazení výrobků třídy 5 pod výrobky třídy 29 podle Niceské dohody z rozsudku Soudního dvora ve věci C-307/10, v němž se Soudní dvůr vyjadřoval k požadavkům na identifikaci výrobků a služeb při zápisu ochranných známek. Podle tohoto rozsudku má přihlašovatel ochranné známky povinnost identifikovat výrobky a služby dostatečně jasně a přesně, aby bylo zcela zřejmé, v jakém rozsahu se ochrany domáhá, přičemž současná úprava nebrání tomu, aby se pro identifikaci výrobků nebo služeb používala obecná označení uvedená v záhlavích tříd Niceského třídění. Soudní dvůr se tedy zabýval okruhem právních vztahů spojených s klasifikací přihlašované ochranné známky a nikoliv konfliktem mezi zapsanou a zapisovanou ochrannou známkou. Další citace z daného rozsudku by měla být proto prováděna s náležitou pečlivostí a přihlédnutím k rozdílnostem ve skutkových stavech a okolnostech. Tento rozsudek Soudního dvora byl vydán dne 19. 6. 2012, tj. týden po vyhlášení napadeného rozsudku. I když městský soud v písemném vyhotovení rozsudku argumentoval tímto rozsudkem Soudního dvora, tato skutečnost nijak neovlivnila výrok rozsudku městského soudu a závěry vyslovené Soudním dvorem obecně jsou v souladu s odůvodněním napadeného rozsudku při jeho vyhlášení.

S výše uvedeným souvisí i další stížní námitka, že odůvodnění rozsudku městského soudu přednesené u ústního jednání neodpovídá písemnému odůvodnění rozsudku. Především je třeba zdůraznit, že pro seznámení se s důvody, které soud vedly k vydání rozhodnutí, je rozhodující odůvodnění rozhodnutí obsažené v jeho písemném vyhotovení. Je jistě žádoucí, aby již při vyhlášení rozhodnutí soud uvedl podstatné argumenty, o něž opírá svůj právní názor. Nezbytným účelem ústního odůvodnění při vyhlášení rozsudku však není, aby soud uvedené argumenty ve všech detailech sděloval účastníkům. Zásadně nemá docházet k tomu, aby se obsah písemného vyhotovení rozhodnutí a obsah jeho ústního odůvodnění při vyhlášení dostávaly do obsahového rozporu. Jisté difference mezi obsahem ústního a písemného odůvodnění jsou v rozhodovací praxi přirozené. Podle obsahu soudního spisu městský soud při ústním vyhlášení rozsudku uvedl: „(...) zčásti by byl akceptovatelný, pokud jde o třídu pět ohledně pomocných látek pro mlékárenství a další potravinářská odvětví, například (...)“. Citovaný výrok nelze považovat za tvrzení, které má pro rozhodnutí klíčový význam a se kterým se pojí vážné právní důsledky. Nejedná se o takový rozpor v závěrech městského soudu, který by mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Písemné vyhotovení rozsudku pak obsahuje dostatečné zdůvodnění, jakým

způsobem městský soud posoudil otázku kvalifikace zboží pro účely registrace ochranných známek. Tato námitka stěžovatele b) proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkami užití kritéria průměrného spotřebitele. Toto kritérium je podstatné pro rozhodnutí, zda je možné určit konflikt mezi právy ochranných známek. Shodná či podobná známka může být pouze taková, která je způsobilá u spotřebitele vyvolat záměnu označení a neplní funkci ochranné známky v tom smyslu, že spotřebitel není schopen rozlišit původ výrobků či služeb. Průměrný spotřebitel by měl být chápán jako velmi široký pojem. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba tento pojem vykládat tak, že „*při posouzení, zda je označení způsobilé vyvolat omyl, vychází správní orgán z hlediska průměrného spotřebitele, který má průměrnou paměť, průměrnou pozornost a průměrný smysl pro detail, kdy v jeho paměti utkví pouze všeobecné znaky označení a jeho celkový dojem. Průměrný spotřebitel zastupuje relevantní okruh veřejnosti, tj. osoby, kterým jsou určité výrobky či služby určeny*“ (rozsudek ze dne 3. 12. 2009, č. j. 3 As 13/2009 - 76, www.nssoud.cz). Účastník řízení podal přihlášku sporné ochranné známky pro pět tříd, v rámci nichž definoval zboží, které má v úmyslu spotřebitelům dodávat. Předpokladem pro určení konfliktu dvou ochranných známek je, že zboží nebo služby chráněné ochrannou známkou jsou způsobilé působit na spotřebitele na stejném relevantním trhu neboli na průměrného spotřebitele. Otázka relevantního trhu by měla být vykládána v souladu s přihlašovanými údaji ochranné známky. Pokud je ochranná známka zboží či služby přihlašovaná pro velmi široké druhy zboží a služeb, je přihlašovatel povinen splnit podmínky ochrany ve vztahu ke každému jednotlivému zboží či službě, a to včetně koncového zboží. Nelze spravedlivě žádat po subjektu uplatňujícím námitky proti zápisu ochranné známky, aby v každém jednotlivém případě dokazoval ohledně zapisované ochranné známky, zda se vztahuje na meziprodukt nebo koncové zboží. Taková skutečnost by měla být patrná již z přihlášky ochranné známky. Pokud takové údaje v přihlášce ochranné známky chybí, lze to přičítat k tíži přihlašovatele.

Tvrdí-li účastník řízení, že jeho výrobky, ať už extrakty nebo polotovary, jsou určeny pouze společností OLMA, DANONE a EHRMANN, nelze to považovat za relevantní, neboť je věcí obchodní strategie dodavatele, na jaké odběratele se bude orientuje a v průběhu času v tomto směru může docházet ke změnám. Na základě těchto skutečností nelze definovat a vykládat univerzální pojem průměrného spotřebitele nebo za průměrného spotřebitele považovat současného odběratele zboží. Průměrný spotřebitel není zásadně současný cílový spotřebitel. Pokud by tomu tak bylo, přihlašovatel by se mohl po zápisu ochranné známky přeorientovat na jiného cílového spotřebitele, přičemž by mu svědčilo právo stejné ochranné známky. Pokud přihlašovatel přihlašuje ochrannou známku pro široké spektrum zboží a služeb, je povinen strpět možná omezení v důsledku kolizních práv spojených s výrobky ve všech těchto kategoriích a druzích zboží zařaditelných pod přihlášku. Kritérium průměrného spotřebitele tak bylo stěžovatelem a) vykládáno zákonným způsobem.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením kolizních výrobků na základě podřazení pod třídy zboží a služeb podle mezinárodního třídění stanovené Niceskou dohodou.

pokračování

Podle čl. 2 bodu 1 Niceské dohody s výhradou závazků uložených touto dohodou je dosah třídění takový, jaký mu přiznává každý stát Zvláštní unie. Zejména pak mezinárodní třídění nezavazuje státy Zvláštní unie ani pokud jde o posouzení rozsahu ochrany známky, ani pokud jde o uznání známek služeb.

Podle čl. 2 bodu 2 Niceské dohody si každý ze států Zvláštní unie vyhrazuje možnost použít třídění buď jako systému hlavního, nebo systému pomocného.

Podle čl. 2 bodu 3 Niceské dohody uvádějí příslušné úřady států Zvláštní unie v úředních listinách a úředních publikacích o zápisech známek čísla tříd třídění, do nichž patří výrobky nebo služby, pro něž se známka zapisuje.

Členění a vynucování kategorizace zboží do tříd pro ochranné známky předpokládá, že bude každému státu ponechána autonomie vynutitelnosti a zaměnitelnosti kategorií. Kategorie niceského třídění proto nelze považovat za kategorie *stricti iuris*, nýbrž administrativní členění pro usnadnění ochrany práv vlastníků ochranných známek. Z charakteru směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. 10. 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, vyplývá, že každý jednotlivý stát si vynucování a nakládání s ochrannými známkami upraví ve svém právním řádu podle svých konkrétních potřeb. V českém právním řádu je problematika ochranných známek upravena v zákoně o ochranných známkách a vyhlášce č. 97/2006 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách (dále jen „prováděcí předpis“). Český právní řád vychází ze zásady správního uvážení, v rámci něhož je určitá rozhodovací autonomie ponechána správnímu úřadu. Z jednání stěžovatele a) nelze usuzovat, že by v souvislosti s vynucováním jednotlivých tříd porušil zákon o ochranných známkách či prováděcí předpis.

V rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 140/2011 - 66, www.nssoud.cz, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „pro zkoumání podobnosti označení výrobků a služeb s výrobky a službami, pro něž je přihlášena starší ochranná známka, jsou z pohledu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách relevantní údaje obsažené v rejstříku ochranných známek. (...) Pro posouzení tzv. závadné podobnosti ochranných známek jsou relevantní pouze kritéria uvedená v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tj. podobnost označení a podobnost výrobků a služeb, pro něž jsou označení v rejstříku ochranných známek přihlášena. Jakékoliv vnější okolnosti, tedy např. shodnost oboru podnikání vlastníků ochranných známek či totožnost adresy jejich sídla, nemohou být v řízení o námitkách pro námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách relevantní.“ Třída 29, v níž je definovaná starší mezinárodní ochranná známka, je natolik široká, že souvisle s ní je také okruh relevantního trhu velmi široký. Kategorizaci zboží a služeb nelze vnímat jako katalog uzavřených kategorií, ale jako pomocný způsob třídění, u něhož se nevylučuje vzájemná podobnost zboží v kategoriích. Jestliže starší mezinárodní známka, jejímž vlastníkem je stěžovatel b), byla zapsána na základě údajů z rejstříku pro výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktosy), jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl, lze do této ochrany zahrnout nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářská odvětví i nealkoholické nápoje. Stěžovatel a)

vycházel z údajů obsažených v přihlášce a údajů obsažených v rejstříku ochranných známek.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu